

Tid har rejst sig en heftig Diskussion om Retsplejens Offentlighed i vort Land, ikke saaledes at forstaa, at man anfægter Offentligheden, som vi nu har den ifølge Retsplejeloven, men saadan, at man er betænkelig ved den Form, den undertiden tager, navnlig for saa vidt angaar den offentlige Gengivelse af Retsforhandlingerne. Jeg har med Interesse set, at denne Side af Spørgsmaalet har været drøftet i det andet høje Ting, og at Sagen for ganske nylig har været fremme ved et Møde af danske Kvinder, Dansk Kvindesamfunds Aarsmøde i Nyborg. Jeg tror, at her er et Omraade, hvor hele Befolkningen har en fælles Interesse, nemlig den, at der ikke gennem det offentlige Referat eller den offentlige Meddelelse — for hvilken der for øvrigt er trukket Grænser i Retsplejeloven — tilføjes dem, som kommer ud for Undersøgelser eller Afhøring, en unødigt Krænkelser, som i visse Tilfælde i Virkeligheden virker som en haard Forhaandsstraf. Det vedrører ikke direkte dette Spørgsmaal, men det er noget, som egentlig optager Befolkningen meget stærkt, meget mere end adskillige af de rent juridiske Sider ved en Sag; og da vi her er ved at behandle Retsplejeloven, vilde jeg gerne have Lov til at gøre disse Bemærkninger. Jeg tror, der er god Forstaaelse af det i alt Fald i den aldeles overvejende Del af Pressen, og jeg vil ønske, at denne Forstaaelse maa brede sig overalt; men jeg tror ganske vist ikke meget paa, at man ved strenge Lovbestemmelser vil kunne hindre, at der finder Misbrug Sted. Jeg tror, der i Hovedsagen maa appelleres til Forstaaelsen, navnlig Forstaaelsen af, at Retsplejen er dyb Alvor. En saadan Appel vil sikkert virke nok saa godt som Lovbestemmelser.

Hvad endelig Spørgsmaalet om Udvidelsen af Underretternes Kompetence angaar, vilde jeg have sat megen Pris paa, at man havde fulgt den højtærede Justitsministers oprindelige Forslag om en Forhøjelse fra 800 til 2 000 Kr. Forhøjelsen til 2 000 Kr. synes mig i Virkeligheden at være saare moderat, og jeg tror, der ude i Befolkningen vilde være almindelig Sympati for at følge det oprindelige Forslag paa det Punkt. Det er imidlertid ikke sket, og jeg vil da anbefale, at vi paa dette formentlig fremrykkede Tidspunkt af Rigsdagssamlingen tager Forslagets Bestemmelser, saaledes som de nu foreligger fra det andet høje Ting. Der er ogsaa aabnet en Ventil, saaledes at Sager om mindst 1 000 og højst 2 000 Kr. kan afgøres ved Underretten, naar der er Enighed mellem

Parterne om, at Afgørelsen skal foretages der. Ganske vist har jeg bemærket, at Vedtagelsen af denne Bestemmelse er sket med et ret knebent Flertal i det andet høje Ting. Saa vidt jeg har kunnet se, gik Betænelighederne hos dem, der i øvrigt var venligt sindede mod Forslaget i dets nuværende Form, ud paa, at der paa den Maade sker en for ringe Aflastning af Landsretterne. Det tør jeg naturligvis ikke have nogen afgørende Mening om, udover den, at jeg tror, at der ud over Landet er saa stor Tillid til vore Underretter, at man med Tryghed ser Sagerne afgjort af dem.

Jeg vil gerne slutte disse Bemærkninger med at anbefale Lovforslaget. Det er muligt — det vil maaske Forhandlingen vise —, at det vil være rigtigt at underkaste det en kort Udvalgsbehandling, men derom skal jeg da eventuelt tillade mig ved Forhandlingens Slutning at stille Forslag for det høje Ting.

Lewinsky: Dette Forslag er, som den højtærede Justitsminister udtalte, kun en ringe Del af det Forslag, som blev forelagt i Folketinget. Naar den Del af Forslaget, der er kommet herover, nu foreligger til Behandling, er jeg tilbøjelig til at mene, at det i høj Grad skyldes den Nedskæringsbacille, som, naar jeg undtager Forsvarsministeren og Kirkeministeren, synes at have angrebet samtlige Ministre, altsaa ogsaa den højtærede Justitsminister. Thi Hovedpunktet i det foreliggende Lovforslag er jo nærmest Nedlæggelse af Søndre Landsret, og endnu saa sent som i 1926 udtalte den højtærede Justitsminister sig som en varm Tilhænger af Opretholdelsen af Søndre Landsret og begrundede sin Tilslutning til det Forslag, som den Gang forelaa i Folketinget, dels med sin varme Kærlighed til Umiddelbarhedsprincippet i vor Retspleje, dels med, at han ikke ønskede at formindske Antallet af Landsretter, særlig af Hensyn til Grænseegnene. Jeg kan vanskeligt tænke mig og har heller ikke Indtrykket af, at den højtærede Justitsministers Kærlighed til Retsplejen er blevet mindre i den korte Tid, der er gaaet siden 1926, og hvad Forholdene i Sønderjylland angaar, er de neppe undergaaet nogen Forandring i den Tid. I hvert Tilfælde faar man ikke Indtrykket af, at man i Sønderjylland ser anderledes paa Sagen nu end i 1926. I den Henvendelse fra sønderjydske Foreninger, Kommuner og Amter, der findes aftrykt i Folketingsudvalgets Betænkning under Bilag 8, udtaler alle disse sig for at beholde Søndre Landsretskreds. Jeg kan derfor